

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2380/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Лидија Милановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, Одељење за ванредне ситуације Чачак, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 870/19 од 19.03.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 870/19 од 19.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 870/19 од 19.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 9/2014 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу, на име неисплаћених зарада – додатака на основну плату по основу ноћног рада, прековременог рада и рада у дане државних и верских празника који су нерадни дани и по основу приправности, у периоду од октобра 2010. године до септембра 2013. године, плати укупно 140.684,94 динара, у појединачним месечним износима и са затезном каматом, ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 87.014,00 динара са законском каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 870/19 од 19.03.2019. године, ставом првим изреке жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, осим у делу којим је тужена обавезана да плати законску затезну камату на досуђене износе према Закону о затезној камати у периоду од 25.12.2012. године до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у односу на досуђену законску затезну камату на појединачне месечне износе уколико што се до 24.12.2012. године камата досуђује према Закону о висини стопе затезне камате, а од 25.12.2015. године према Закону о затезној камати. Ставом трећим изреке одлучено је да решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде остаје непромењено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11,...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата накнаде зараде тужиоцу за рад у дане државних и верских празника, као и за ноћни и прековремени рад и рад по основу приправности. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради поднета је 31.01.2014 године, а преиначена повећањем тужбеног захтева 23.08.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 140.684,94 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, од 118,0705 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 1.191,53 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић